

॥ महा नारायणोपनिषत् ॥
॥ हरिः ओं ॥
सहस्र शीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशंभुवं ।
विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदं ॥
विश्वतः परमान्नित्यं विश्वं नारायणं हरिम ।
विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजवति ॥
पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं शाश्वतं शिवमच्युतं ।
नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम् ॥
नारायणं परोऽभ्योति रात्मा नारायणः परः ।
नारायणं परं ब्रह्मतत्त्वं नारायणः परः ॥
नारायणं परो ध्याता ध्यानं नारायणः परः ।
यच्च किंचिद् भ्रूयते सर्वं दृश्यते श्रूयते पि वा ॥
अंतर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः ।
अनंतमव्ययं ऽविगं समुद्रं विश्वशंभुवम् ॥
पद्मकोशं प्रतीकाशं हृद्यं चाप्यधोमुजम् ।
अधो निष्ठ्यावितस्त्यांते नाभ्यामुपरि तिष्ठति ॥
ज्वालमालाकुलं भाति विश्वस्यायतनं महत् ।
संततं शिलाभिस्तु लंबत्याकोशसन्निभं ॥
तस्यान्ते सुषिरं सूक्ष्मं तस्मिन् सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
तस्य मध्ये महानग्निर्विश्वार्थिर्विश्वतोमुजः ॥
सोऽग्रमुगं विभ्रंतिष्ठन्नाहारमजरः ऽविः ।
तिर्यगूर्ध्वं मधश्यायी रश्मयस्तस्य संतताः ॥
संतापयति स्वं देहमापाह तलमस्तकः ।

तस्य मध्ये वह्निशिखा अशीयोर्ध्वा व्यवस्थितः ॥
नीलतोयदमध्यस्थाद्विद्युत्लेभेव भास्वरा ।
नीवारशूडवतन्वी पीता भास्वत्याशूपमा ॥
तस्याग्निशिखाया मध्ये परमात्माव्यवस्थितः ।
स ब्रह्म स शिवस्सहस्रिस्सेन्द्रस्सोक्षरः परमः स्वराट ॥
ओं तद्ब्रह्म । ओं तद्वायुः । ओं तद्दात्मा । ओं तत्सत्यं । ओं तत्सर्वं ।
ओं तत्पुरोर्नमः । अंतश्चरति भूतेषु गुहायां विश्व मूर्तिषु ।
त्वं यज्ञस्त्वंवषट्कारस्त्वमिंद्रस्त्वंगंरुद्रस्त्वंविष्णुस्त्वं ब्रह्म त्वं
प्रजापतिः ।
त्वं तदाप आपोभ्योतीरसोमृतं ब्रह्मभूर्भुवःसुवरो ॥
(ऋतगं सत्यं परं ब्रह्मपुरुषं कृष्णपिंगलम ।
उर्ध्वरेतं विश्वाक्षं विश्वरूपाय वै नमो नमः ॥)
ओं नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि ।
तन्नो विष्णुः प्रचोदयात् ॥
॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु